



Паліна ДВАРАНСКАЯ

вучыцца ў восьмым
класе Крэўскай
сярэдняй школы
Смаргонскага раёна.

У смаргонскай
раённай газеце яна
друкавала свае
замалёўкі. А нядаўна
дэбютавала, як паэт з
нізкай сваіх першых
вершаў.

Дзяўчынка цікавіцца
гісторыяй і культурай
сваёй малой радзімы,
неаб'якавая яна да

маляўнічай прыроды Крэўшчыны. Яе чулая душа і
дапытлівы зрок адчувальна рэагуюць на навакольны
свет з яго прыгажосцю, таемнасцю, нечаканасцямі і
сюрпрызамі. У выніку з'яўляюцца сентыментальныя,
рамантычныя, часам даволі глыбокія вершы. Яны
пакуль не вылучаюцца дасканаласцю, але даюць
спадзеў, што аўтар мае талент, які будзе падставай для
творчага росту юнай паэткі.

Трыялет

Жыццё - цудоўны і казачны свет
Таямніцаў нязведаных поўны,
Як душы таемны прасвет,
Жыццё - цудоўны і казачны свет.
Быццам кнігі цікавы сюжэт,
Што чытаем, як твор галоўны.

Жыццё - цудоўны і казачны свет
Таямніцаў нязведаных поўны.

Прырода-лепшы лекар

Прырода-лепшы лекар.
Яе чароўныя малюнкi
пазбаўляюць ад дрэннага настрою,
гоняць прэч маркотныя думкі,
прыносяць нам цяпло і пачуццё спакою.
Можна бясконца глядзець на зоркі,
адчуваючы, як загойваецца рана сэрца,
любавацца блакітам неба, вясёлкай,
у сонечных промнях грэцца.
Столькі прыгажосці ў кветках і змярканні!
Колькі шчасця прыносіць цішыня!
У таго, хто вітае першым світанне,
не счарцвее ніколі душа.

Прырода - лепшы лекар.
Яе чароўныя малюнкi
лякуюць сэрца ад болю і смутку.

Актава

Ужо колькі год прайшло
Столькі часу мінула,
а сэрца паратунку не знайшло.
Яно жыве ўсё там жа - у мінулым.
Дзіўна, што смутак у жыццё ўвайшоў,
а боль і нягоды прамінулі.
...Мяне не пакідаюць успаміны
Аб тых чароўных, казачных хвілінах...

Каханне

Каханне - сусвет пачуццяў і думак,
загадкавы для ўсіх нас
шчасця надзейны падмурак,
што не зруйнае час.

Каханне ратуе ад болю і суму
ў такім хуткаплынным жыцці.
Яно пераможа хваробу і стому,
дасць сілу далей ісці.

Сумую па табе

Так сумна стала без сустрэч з табой,
без гутарак, хвілін чакання.

У кожнай дробязі любой -
адбітак часу развітання.

Ты памятаеш? Цішыня і сонца промень,
які раптоўна асвяціў вялікі свет,
ён дакрануўся да маіх далоняў,
што прынялі твой кветкавы букет.

Куды ўсё знікла так імгненна?

Нам засталіся ўспаміны толькі,
кахання першага пагляд і водар сена,
гладзь возера, дзе ты і я, і зоркі...